

Arrest

nr. 45 519 van 28 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat A. BOTTELIER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 9 april 2009 het Rijk binnen en diende op 10 april 2009 een asielaanvraag in. Op 8 maart 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Asmara. Op éénjarige leeftijd verhuisde u met uw ouders naar Addis Abeba. Uw vader is van Tigray-origine en heeft de Eritrese nationaliteit, uw moeder behoort tot de Oromo etnie en heeft de Ethiopische nationaliteit. U

maakt deel uit van de 'Full Gospel' kerk. In 1998 werd uw vader gedeporteerd. U bleef achter met uw moeder die actief was binnen het OLF. Zowel uw gedeeltelijke Eritrese afkomst als het Oromo-activisme van uw moeder bezorgden u problemen. Enerzijds werd u soms aangesproken en geïntimideerd door agenten in burger van het EPRDF. Anderzijds werd u ook beledigd door mensen uit de buurt en verboden ouders hun kinderen met u om te gaan. Vier jaar geleden stierf uw moeder een natuurlijke dood. U groeide verder op bij uw grootmoeder. De pesterijen omwille van uw gedeeltelijke Eritrese afkomst gingen door. U beëindigde uw studies niet wegens gebrek aan financiële middelen. U had regelmatig telefonisch contact met uw vader die in Eritrea verbleef. U deed hem uit de doeken wat u allemaal was overkomen en hij nodigde u uit naar Eritrea te komen. Hij drong aan op uw bezoek gelet op zijn vrees binnenkort te overlijden gezien zijn ziekte. Hij stuurde u wat geld op en u vond smokkelaars die bereid waren u te brengen. Via Djibouti reisde u illegaal Eritrea binnen. De vrachtwagenchauffeur had voorafgaand contact opgenomen met uw vader en u werd afgezet net tegenover het Nyala hotel in Asmara. Iemand die u stond op te wachten bracht u naar uw vader. Hij was gedeserteerd uit het Eritrese leger en leefde ondergedoken. Hij vertelde u dat wie deserteerde uit het leger op bevel van de president dient te worden geëxecuteerd of levenslang opgesloten. Een maand later vertrok u opnieuw uit Eritrea. Via Kassala reisde u naar Khartoum waar u werd opgevangen door de broer van uw vader die gehuwd is met een Soedanese. U verbleef gedurende twee maanden in zijn woning en ondertussen organiseerde uw oom uw vertrek uit het land. Een directe vlucht bracht u van Khartoum naar Brussel. Op 10 april 2009 wendde u zich tot de gebouwen van de Belgische asielinstanties en startte er uw asielprocedure.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Met name dient te worden geconstateerd dat u -niettegenstaande uw verklaringen de Eritrese nationaliteit te hebben- blijkens de Ethiopische nationaliteitswetgeving in het bezit bent van de Ethiopische nationaliteit omwille van de Ethiopische nationaliteit van uw moeder. Een kind waarvan één van beide ouders de Ethiopische nationaliteit heeft, is immers Ethiopiër ongeacht de plaats waar het kind geboren werd (zie informatie in administratief dossier). Uw bewering dat u de Eritrese nationaliteit hebt gelet op de Eritrese nationaliteit van uw vader kunt u bovendien niet aantonen door middel van documenten. Hetzelfde geldt voor uw Ethiopische nationaliteit maar in Ethiopië hebt u wel van kleinsaf gewoond en u hebt er ook school gelopen. Dit wijst op een vorm van integratie binnen de Ethiopische samenleving. U verklaarde echter problemen te hebben omwille van uw gedeeltelijke Eritrese afkomst enerzijds en de politieke activiteiten van uw moeder voor de Oromo-zaak. Deze pesterijen en beledigingen blijken echter niet dermate ernstig te zijn geweest dat ze een verhuis van u en uw moeder noodzakelijk maakten. Gevraagd waarom jullie niet verhuisden, antwoordde u dat noch uw moeder, noch uw grootmoeder waarbij u bent gaan wonen na het overlijden van uw moeder, de financiële middelen hiertoe hadden (Cg, pp.15-16). Bovendien en niet in het minst- verklaarde u dat de Ethiopische autoriteiten wel degelijk op de hoogte waren van het feit dat u achtergebleven was toen uw vader gedeporteerd werd. U stelde immers dat ze uw vader in het midden van de nacht meenamen maar u niet konden traceren toen ze hem meenamen. Daarop stonden ze u op te wachten daags nadien toen u van school kwam (Cg, p.5). U verduidelijkte later dat het eerder intimidatie was en dat u op dat moment nog in de kleuterschool zat (Cg, p.5). Het gegeven dat de Ethiopische autoriteiten op de hoogte waren van uw verblijf in het land impliceert dat u als Eritreeër dan wel als Ethiopiër gekend was bij de autoriteiten maar aangezien uit uw verklaringen duidelijk kan worden afgeleid dat u de Ethiopische nationaliteit hebt, dient te worden geconcludeerd dat de Ethiopische autoriteiten uw Ethiopische nationaliteit als dusdanig erkennen. Dit alles laat toe om te concluderen dat u wel degelijk de Ethiopische nationaliteit hebt maar wil laten uitschijnen dat u in het bezit bent van de Eritrese nationaliteit.

Deze vaststelling vindt ondersteuning in het feit dat u geen aannemelijke verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw zogenaamde terugkeer naar Eritrea. U verklaarde dat u -pas nadat u reeds in Eritrea was aangekomen- van uw vader vernam hoe mensonterend de situatie wel niet was voor dienstplichtigen in het land (Cg, p.17). Hij bracht u ook op de hoogte over de vervolging van aanhangers van de pinksterkerken door de autoriteiten (Cg, p.17). U verklaarde niet in die mate op de hoogte te zijn geweest van de mensenrechtensituatie in Eritrea vóór uw afreis. Dit is in het geheel niet aannemelijk te noemen gelet op de regelmatige telefonische contacten die u beweert te hebben gehad met uw vader en de door u voorgehouden Eritrese nationaliteit. Men zou redelijkerwijze verwachten dat u zich wel wat meer zou interesseren voor de gebeurtenissen die zich afspelen in het land en voor

de mensenrechtensituatie alvorens u zou overwegen illegaal af te reizen. Evenzeer kan men zich vragen stellen bij de oprechtheid van uw bewering dat uw vader u per se naar Eritrea wilde halen op een moment dat hij ernstig ziek was en vreesde te overlijden, vermits hij –volgens uw verklaringen– voordien het slachtoffer was geworden van repressie vanwege het Eritrese regime en daarom ook ondergedoken leefde. Indien u trouwens een hereniging wou bekomen met uw vader, dan is het zeer opmerkelijk dat u nooit van de mogelijkheid gehoord hebt om een officiële hereniging met uw vader in Eritrea te bewerkstelligen, zoals u verklaarde (Cg, p.18). Sinds het einde van de deportaties probeert het Rode Kruis families die van elkaar gescheiden zijn met elkaar te herenigen op vrijwillige basis. In 2008 werden er op die manier 52 individuen, waaronder 22 minderjarigen gerepatrieerd naar Eritrea (zie informatie in het administratief dossier). Gelet op het feit dat u in contact stond met uw vader naar eigen zeggen ongewenst was in Ethiopië is het niet geloofwaardig te noemen dat u hier nooit van zou hebben gehoord. U behoort immers tot de doelgroep van deze acties. U beweerde zelf illegaal zonder enig document naar Eritrea te zijn gereisd. Men zou nochtans verwachten dat u eerst alle legale mogelijkheden zou onderzoeken en overwegen alvorens een illegale inreis naar Eritrea te maken. Het feit dat u van deze mogelijkheid niet op de hoogte was en uw onwetendheid met betrekking tot de vervolging van dienstplichtontduikers en gelovigen van dezelfde denominatie als de uwe ondermijnt verder uw bewering als zou u de Eritrese nationaliteit hebben.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U verklaarde met een rechtstreekse vlucht van Khartoum naar Brussel te zijn gevlogen (Cg, p.14) maar blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier is er tussen deze twee steden geen directe lijnvlucht.

U bent niet in het bezit van enig document zodat een controle van uw identiteit en werkelijke reisweg niet mogelijk is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept “de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 (materiele motiveringsplicht)” in.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker roept een "*Schending van het artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980*" in.

3.2. De asielaanvraag werd afgewezen omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden Eritrese nationaliteit, noch aan zijn beweerde kortstondig verblijf in Eritrea alvorens zijn vlucht, en verzoeker evenmin een vervolging door de Ethiopische autoriteiten in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk maakt.

3.3. Verzoeker volhardt dat hij "*wel degelijk de Eritrese nationaliteit heeft en het CGVS verkeerdelijk beweert dat ingevolge Ethiopische wetgeving een kind, waarvan één van de ouders de Ethiopische nationaliteit heeft, eveneens de Ethiopische nationaliteit heeft*". Verzoeker wijst in dit verband op "*De Ethiopische nationaliteitswetgeving*", meer bepaald de "*Ethiopische nationaliteitswet van 1930, artikel 6*" en "*Artikel 3 van de Eritrese Grondwet*" en stelt dat "*Gezien verzoekers vader de Eritrese nationaliteit heeft, heeft verzoeker de Eritrese nationaliteit.*" Verzoeker verklaarde op het CGVS-verhoor dat hij de Eritrese nationaliteit bezit omdat "*mijn moeder was Ethiopische, mijn vader Eritreeër*" en "*Heritage van nationaliteit in ons land gaat via de vader, omwille daarvan ben ik Eritreeër*" (gehoorverslag CGVS, 09.09.09, p. 4 en 19).

3.4. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker verklaarde dat hij geboren is in januari 1992 in Asmara en aldus voor de onafhankelijkheid van Eritrea. Zijn beide ouders hadden toen de Ethiopische nationaliteit aangezien Eritrea nog niet bestond. Aldus was verzoeker bij zijn geboorte Ethiopiër. Zijn ouders zijn daarop naar Addis Abeba vertrokken, wat gezien de Oromo-herkomst van zijn moeder geloofwaardig is. Verzoeker stelt dat zijn vader werd gedepoteerd, wat hij overigens niet aantoont. Hoe dan ook betekent dit dat zijn vader en diens verblijfplaats bekend was bij de Ethiopische overheid en zijn ouders, zoals alle Ethiopiërs, ingeschreven zijn in de registers van de Kebele. Gezien de strenge controle in Ethiopië en vooral gezien verzoekers verklaringen over de nationaliteit van zijn ouders is het redelijk aan te nemen dat hij ingeschreven werd in de Kebele tezamen met zijn ouders. Dit kan overigens blijken uit het feit dat verzoeker beweert dat hij beschikte over "*schoolcertificaten*", wat betekent dat hij ingeschreven werd op school op basis van een identiteitsstuk te meer nu hij stelt "*het was een openbare school*" (zie CGVS-verhoor p.16). Hoe dan ook verzoeker bevestigt zijn moeders Ethiopische nationaliteit wat aannemelijk is aangezien ze zowel van vaders als moeders zijde Oromo is. Aldus is verzoeker, voor zover zijn vader gedepoteerd werd -quod non-, na diens vertrek deel van zijn moeders gezin en ingeschreven bij haar. Tijdens het CGVS-verhoor toont verzoeker niet aan dat hij als Eritreeër in Ethiopië school kon lopen zonder enige legitimatie, laat staan een schoolcertificaat bekomen. Bovendien gaat hij er aan voorbij dat hij, voor zover hij zich als Eritreeër al kon inschrijven in de Kebele, hij hiervoor de nodige bewijzen diende voor te leggen. Zijn bouteweringen zijn geenszins geobjectiveerd en aangezien de spanning tussen beide landen kan niet worden aangenomen dat hij als Eritreeër jarenlang -al dan niet gedocumenteerd- in Ethiopië kon verblijven noch dat hij "*nooit een eigen paspoort of IK*" (verklaring DVZ 15.06.2009) heeft gehad. Verzoeker brengt geen elementen aan die enigszins kunnen aantonen dat hij afstand nam van de Ethiopische nationaliteit en de Eritrese nationaliteit verkreeg.

3.5. Wat de verwijzingen in het verzoekschrift naar Ethiopische en Eritrese wetgeving betreft stelt de Raad vast dat verzoeker zich steunt op oude wetgeving die thans niet meer van kracht is, terwijl de Commissaris-generaal zich steunt op recentere wetgeving. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt dat "*De Ethiopian Nationality Act dd 1930 werd in 1992 gewijzigd door de Nationality Proclamation*" (cedoca-document ETH2005-006w), dat "*Op 23 december 2003 vaardigden de Ethiopische autoriteiten een nieuwe regelgeving uit ivm. De Ethiopische nationaliteit*" met name de "*Proclamation on Ethiopian Nationality, n° 378 of 2003*", en dat "*in januari 2004 vaardigde de Security, Immigration and Refugee Affairs Authority (SIRAA) een nieuwe richtlijn uit die de nationaliteit en rechten van in Ethiopië verblijvende personen van Eritrese origine moet regelen.*" (cedoca-document eth2009-002w). Deze regelgeving bepaalt dat indien "*een van beide ouders heeft de Ethiopische nationaliteit*" deze persoon "*aanspraak kan maken op het Ethiopische staatsburgerschap*" (cedoca-document ETH2005-006w) en dat ook een "*persoon van Eritrese origine*", die niet over Eritrese identiteitsdocumenten beschikt, die geen overheidsfunctie uitoefent die enkel openstaat voor onderdanen van Eritrea, en die "*sinds het*

referendum zich ononderbroken gevestigd heeft in Ethiopië maar niet gestemd heeft voor de onafhankelijkheid van Eritrea, wordt geacht de Ethiopische nationaliteit te hebben gekozen" (cedocadocument eth2009-002w). Daar gelaten de geloofwaardigheid van zijn verklaringen toont verzoeker derhalve hoe dan ook niet aan dat hij op grond van Ethiopische of Eritrese wetgeving de Eritrese nationaliteit zou bezitten. Verzoeker toont overigens niet aan dat hij aan de Ethiopische nationaliteit -die hij bij zijn geboorte verkreeg- heeft verzaakt en de Eritrese nationaliteit heeft verkregen. Aldus komen de beweringen over problemen in Eritrea verzonnen voor. Verzoeker toont niet aan dat hij in de onmogelijkheid is zijn Ethiopische identiteit genoegzaam aan te tonen.

3.6. Verzoeker stelt dat zijn vader Eritreeër is, doch toont dit geenszins aan, noch dat hij in 1998 gedeporteerd werd naar Eritrea en sindsdien daar verbleef. Ten overvloede kan op dit punt worden toegevoegd dat verzoeker niet alleen zijn beweerde Eritrese nationaliteit niet in het minst objectieveert maar bovendien bleek hij geheel onbekend te zijn over Eritrea, dat hij beweert bezocht te hebben omwille van zijn vader (gehoorverslag CGVS, 09.09.09, p.17-19), en de plaatsen die hij volgens zijn verklaringen redelijkerwijze dient te kennen. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen van zijn voorgehouden relaas. Als dusdanig wordt er géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de Commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Verzoeker toont geen Eritrese nationaliteit aan, noch een bezoek aan Eritrea zodat zijn problemen aldaar niet gegrond zijn.

3.7. Aangaande zijn onwetendheid betreffende *"de mogelijkheid tot officiële gezinshereniging georganiseerd door het Rode Kruis"* argumenteert verzoeker *"dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat slechts weinig mensen slechts 52 personen gedurende één jaar (2008)- van deze mogelijkheid gebruik hebben gemaakt. Het kan derhalve niet anders dan dat velen niet ingelicht zijn omtrent deze mogelijkheid."* Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat uit de informatie blijkt dat 52 het aantal is dat effectief gerepatriëerd werden in 2008. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat weinig mensen bekend zijn met de activiteiten van het Rode Kruis. Voor zover verzoeker wenste te migreren naar Eritrea om er zijn Eritrese vader te vergezellen, is het redelijk te verwachten dat hij zijn verhuis grondig voorbereidt, organiseert en zich hiertoe informeert. Het is dan ook niet ernstig dat hij zelfs geen weet heeft van de mogelijkheid een beroep te doen op het Rode Kruis. Verzoeker toont niet aan dat hij illegaal als Ethiopiër naar Eritrea kon. Waar hij aanvankelijk meende dat hij als Eritreeër *"geen documenten nodig had"* om Eritrea binnen te reizen, verklaarde hij naderhand *"was niet zichtbaar voor politiechecks want ik verborg me in de lading van de truck"* (gehoorverslag CGVS, 09.09.09, p. 18). Hoe dan ook gezien de voorbije oorlog tussen beide landen en het feit dat verzoeker een Ethiopische Oromo moeder heeft, is zijn bewering dat de Tigray-origine van zijn vader kan volstaan om illegaal in Eritrea te reizen (zie objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

3.8. De beweringen dat de smokkelaar de documenten *"die betrekking hebben op de militaire dienst van mijn vader en zijn fysieke conditie op dit moment. Ook een formulier m.b.t. familiesamenstelling"* niet teruggaf (gehoorverslag CGVS, 09.09.09, p.7) kunnen evenmin overtuigen nu verzoeker niet aantoont dat hij geen Ethiopische documenten had waarmee hij legaal heeft gereisd.

3.9. Verzoeker verklaarde ook in Ethiopië problemen te hebben gehad omdat hij er omwille van de Eritrese origine van zijn vader en de Oromo-etnie van zijn moeder niet werd aanvaard door zijn gemeenschap. Wederom dient te worden vastgesteld dat verzoekers beweerde Eritrese nationaliteit niet kan overtuigen, en derhalve evenmin zijn beweerde problemen in Ethiopië die hieruit zouden voortvloeien. Wat zijn Oromo-etnie betreft stelt de Raad vast dat verzoeker hiervan evenmin enig bewijs voorlegt, noch van de politieke activiteiten van zijn moeder. Verzoeker gaat er hoe dan ook aan voorbij dat de Oromo-gemeenschap de grootste bevolkingsgroep uitmaakt in Ethiopië en zoals verzoeker zelf verklaarde er *"Veel Oromos in Addis"* (gehoorverslag CGVS, 09.09.09, p. 16) leven. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat de miljoenen Oromo burgers in Ethiopië systematisch vervolgd worden in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Ten overvloede, en daargelaten de ongelooftwaardigheid van zijn beweerde lokale problemen, is verzoekers verklaring dat *"een verhuis binnen Ethiopië geenszins een oplossing was"* wegens een gebrek aan financiële middelen niet ernstig nu verzoeker wel de middelen had om naar Europa te reizen.

3.10. Ten slotte kan worden vastgesteld dat verzoeker evenmin zijn voorgehouden illegale reisweg naar België adstrueert terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit

moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker kent de naam niet van de smokkelaar die hem begeleidde en kon evenmin het valse paspoort waarmee hij de douane passeerde toelichten (gehoorverslag CGVS, 09.09.09, p. 14-15). Verzoeker gaat voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover hij verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Aldus is het niet aannemelijk dat de smokkelaar verzoeker dermate onvoorbereid zou laten reizen en hiermee zichzelf en zijn netwerk in gevaar brengen. Verder blijkt uit het dossier dat verzoeker beweert een directe vlucht van Khartoum naar Brussel te hebben genomen, wat bezwaarlijk kan overtuigen aangezien uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier blijkt dat dergelijke directe vluchten van Khartoum naar Brussel niet voorhanden zijn, wat hij diende te weten. Verzoeker legt aldus duidelijk bedrieglijke verklaringen af wat zijn geloofwaardigheid nog verder onderuit haalt.

3.11. Verzoeker legt geen enkel document neer ter adstructie van zijn asielmotieven en zijn verklaringen zijn over de hele lijn onsamenhangend en ongeloofwaardig. Derhalve stelt de Raad vast dat de Commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas besloten heeft.

3.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker voert aan *“dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus”* en argumenteert *“Dat ingeval van terugkeer naar Eritrea er verzoeker immers foltering of een onmenselijke en vernederende behandeling te wachten staat in de zin van art. 48/4, §2 b van de wet van 15 december 1980, wegens zijn protestantse religie gepaard gaande met het niet vervullen van de dienstplicht.”*

4.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aantoot noch aannemelijk maakt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea. Zoals hoger geoordeeld, voert verzoeker geen nuttige elementen aan op dit punt en komen zijn verklaringen over een Eritrese nationaliteit bedrieglijk voor. De religieuze problemen in Eritrea zijn dan ook irrelevant. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK